

Задачата на Духовната школа

Несъмнено вече често сте чували думите: *Вие ще вършите и по-велики дела от тези, които Господ Исус вече е правил преди вас и също: Приближете се без страх до портата на Гносиса.*

Защо с толкова любов отново и отново ви се казва това? Защото вие можете да реагирате на тези думи само ако все повече, все по-съвършено и с все по-пълна отдаденост вървите по Пътя. Трябва да внимавате да не отреагирвате върху групата собствените си трудности и напрежения, собствената често толкова тежка и мъчителна борба.

Сигурно с благодарност сте изпитали силата на гностично-магнитното поле, благодарност, която е толкова по-голяма, колкото по-дълбоко осъзнавате, че разширяващите се възможности на магнитното лъчево поле са от световно значение. Ние се намираме в една нова Духовна година. Започнала е изявата на едно ново време. Христовото лъчение отново иска да се свърже с хората посредством един творчески синтез на първоначалния божествен порядък. Необвързан с триизмерността, този Божествен дух води душевния човек към живота в най-висшия божествен смисъл.

Духовната школа има задачата да утвърди във времето Мистерийната школа на младото гностично братство. Ние обаче трябва да имаме предвид, че всяка работа тук има временен характер. Вие трябва да осъзнаете това. Служителите на Гносиса идват и си отиват, за да се завърнат отново в определеното за това време. Затова има начало и, погледнато време-пространствено, винаги има и край.

Защото ще дойде време, така се казва във Второ послание на ап. Павел до Тимотей 4:3-4, когато хората няма да понесат освежаващото учение, а според своите си страсти ще си събират учители, които да гъделичкат ушите им, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните.

Но ако вие, като сериозни ученици на Духовната школа, хармонично се съгласувате с живото пулсиращо лъчево поле, тогава намирайки се в него ще затрептите заедно с него и ще изпитате процеса на вдишване и издишване като едно животосъбуждащо и стимулиращо въздействие в цялостната ви система според дух, душа и тяло. В този психологически момент всички, които са приети в електромагнитното поле на Духовната школа, се посвещават на една напълно различна работа.

“Знанието”, че това е само една временна възможност за работа в областите на скръбта, мъката и сълзите, се знаеше през всички времена, защото то винаги, във всички времена, се отнася до едно и също явление. Но чрез своето вътрешно просветление истинският ученик преди всичко ще стигне до себепознание посредством Духа и Истината в своята най-съкровена същност. Да, Братството на живота ясно ще му се изяви като действаща светлинна сила.

По какъв начин се изявява тази сила? Когато има различия в схващанията относно изпълнението на някаква работа в работното поле на пространството и времето, но един или повече приятели се опитват да запазят доброто отношение един към друг, напълно се уповават на вярата в Едната светлина и имат правилна насоченост, така че целта на Духовната школа да не се изпуска от очи, тогава Братството на светлината има възможността да се изяви със силата на своята любов на тези, които докосва.

В тази светлина и в тази сила диалектичната личност се учи да осъзнава всички издигнати от самата нея бариери.

Неразумната съпротива на личностния човек отстъпва и ученикът, съзнателно или несъзнателно, променя своята насоченост. Като от само себе си той ще започне да действа от духовни подбуди. Тогава това, което първоначално се е смятало за невъзможно, се случва като че ли от само себе си. Следователно чрез силата на излъчването на Христовата любов всички докоснати ще се сближават един с друг на една здрава основа.

Но за да се осигури траен успех, винаги трябва да са налице следните предпоставки:

Първо: да се запази доброто отношение един към друг.

Второ: да се проявява абсолютно добра воля.

Трето: в единство да бъдем изпълнени от единия всеобхватен Дух.

Тогава това, което личностният човек със своите интелектуални мотивировки не е можел да осъществи досега, изпълнява самата сила на Божията любов, във всеки случай тогава, когато личността е отворена за тази любов.

Позволете на чудното цвете във вас да се превърне в сияеща Роза на гностичните мистерии. Бъдете верни!

Ние от цялото си сърце измолваме за вас: дано съзнателно да изпитате всичко това.

Смърт, къде ти е победата

В Първо послание до коринтяните, глава 15, стихове 35-49, четем:

Но някой може да каже: Как ще възкръснат мъртвите, и с какво тяло ще дойдат?

Ти, безумецо! Това, което сееш, не ще оживее, ако не умре.

И това което сееш, не е тялото, което трябва да бъде, а голо зърно, пшенично или някое друго. А Бог му дава тяло, според своята воля, и на всяко семе – негово собствено тяло.

Не всяка плът е еднаква; а една е плътта на хората, друга на животните, друга на рибите и друга на птиците.

И има небесни тела и земни тела. Но едно е великолепие то на небесните, а друго на земните; един е блясъкът на слънцето, друг – блясъкът на луната и друг – блясъкът на звездите; защото и звездите се различават една от друга по блясък.

Така е и с възкресението на мъртвите. Сее се в тление, възкръсва в нетление;

сее се в безчестие, възкръсва се в слава; сее се в немощ, възкръсва се в сила;

сее се природно тяло, възкръсва Духовно тяло.

Както има природно тяло, така има и Духовно тяло.

Както е писано: Първият човек, Адам, стана жива душа, последният Адам стана животворящ дух.

Обаче не е първо духовното, а природното, и после духовното.

Първият човек е от земята – земен, от пръст; вторият е Господът от небето.

Какъвто е земният, такива са и земните; и какъвто е Небесният, такива са и небесните.

И както сме носили земния образ, така ще носим и Небесния образ.

След този цитат вие със сигурност вече няма да поставяте въпроса, който се обяснява на коринтяните: *Но може ли някой да каже как ще възкръснат мъртвите?* Защото сега знаете, че е напълно невъзможно една диалектична душа, едно диалектично его и една диалектична личност да станат непреходни.

Всяко живо същество в това царство на диалектичната природа на смъртта, всеки жив организъм, било то растение, животно или човек, съответства на един и същи закон, а именно на закона, че флуидът, който го одушевява, е определено състояние на магнитните сили на диалектиката. И никое от тези същества, в каквото и състояние да се намира, не може да се сравни в нито едно отношение с изявата от и във Гносиса. Това, което се събужда от Гносиса, може да се изяви само когато всичко, което е съществувало, е разпнато, умряло и погребано, и е невъзможно да оживее отново.

Когато Павел казва, че един ден ще носим образа на небесния човек, той няма предвид, че някой ден вие, като диалектично его, ще влезете в състоянието на обновлението. А с това Павел иска да каже, че след раждането на едно ново его – тоест на тройния аз на мислене, воля и чувства – вашата личност, вашите тела временно ще могат да носят новата душа и новия аз, точно както е било с Господ Иисус след неговото възкресение. В този период вие сте съблекли образа на материалния човек и тогава вие, вашите тела носят образа на небесния човек.

Ето защо по-нататък в Първо послание до коринтяни

гл. 15 стих 50 Павел още веднъж подчертава, че затова “плът и кръв не могат да наследят Царството божие”. Сее се в преходност, безчестие и немощ, а възкръсва истинската, живеещата в Гносиса душа. Великото чудо на спасението е в това, че вашата диалектична личност може и трябва да бъде базата за могъщия начален процес на трансфигурацията. Най-същественото е ученикът да разбира това чудо на спасението, да встъпи в процеса и да си пробие път до целта.

“Ето”, казва Павел, “казвам ви една тайна: Не всички ще умрем” – в обикновения природен смисъл, “но всички ще се изменим”.

Тази двойна мистерия може да бъде валидна и за вас, само ако тръгнете по необходимия път. Затова чуйте тайната на Павел, която е все така актуална и затова е винаги нова.

Който с голяма сериозност и отдаденост тръгва по Пътя, както знаете, се свързва с Гносиса. И тогава в него непосредствено ще се изяви нещо от безсмъртното душевно състояние.

Ако някой брат или сестра умре по време на този подготвителен процес на личността, тогава разбира се материалната дреха се съблича по обичайния начин. Но дори и тогава с тази смърт е свързана една тайна, защото семето на безсмъртието е било активно в този брат или сестра и се е развило. Затова тези умрели няма да изчезнат напълно, както всички проявления на обикновената природа, а спасителният процес ще продължи в онази част на магнитното тяло на Духовната школа, което наричаме осветеното душевно-етерно поле. Затова всички наши умрели, които умират така в Господа, един ден ще възкръснат непреходни.

Вие все още притежавате личността. И макар че тя е в безчестие, немощна и преходна, с подходяща помощ от нейна страна можете да вземете участие в новораждането на душата още тук и да получите всички ползи от това.

Защото има една двойна мистерия. Който върви по Пътя, може да бъде напълно спокоен. Той или умира според природата и в своето си време се събужда в душевно освобождаващото жизнено поле, или празнува своето възкресение в новото душевно състояние още тук. И в двата случая възкресението е сигурно и пълно.

Зато за всички, които наистина вървят по Пътя на мистериите, съществува славната сигурност на спасението, че наистина смъртта на окончателния край вече е непосредствено превъзможната. Зато всеки сериозен ученик може да извика ликуващо:

Смъртта е погълната в победата. Смърт, къде ти е жилото? Жилото на живота в смъртната природа е изчезнало.

Смърт, къде ти е победата? Победата на смъртта е унищожена. Зато винаги бъдете твърди, непоколебими и постоянно израствайте в делото Господно, знаейки ясно и позитивно, че вашата работа, вашето свободно себеизграждане никога не е напразно.

Царството на синовете на змиите

Същността на процеса на осъществяване на новата душа никога не е била толкова близо до ученика на Школата на Златния Розенкройц, колкото сега. Групата на Духовната школа на младото гностично братство стои пред една нова стъпка в своето развитие. Тази стъпка ще я отведе до напълно нови неземни състояния, които въпреки това ще бъдат много реални. Състояния и ценности, които според Библията са или в далечното минало или в едно още забулено бъдеще, за ученика ще станат жива действителност, едно живо днес.

В Стария завет мнозина живеят “под облака”. Това е едно специално подготвено астрално поле. И в Новия завет ни се казва, че Човешкият син ще дойде отново на облаците или в облака. И Павел известява на своите ученици: “Един ден ще бъдем приети в облака”. Това означава в гностичното астрално поле.

И сега същите теми се обсъждат и с учениците на Духовната школа и те биват поставени пред същите задачи. Миналото и бъдещето са дошли сега и ученикът вече знае какво се има предвид с облака, върху който царствено седи Човешкият син. Ученикът разбира, че облакът може да се асоциира с новото гностично жизнено поле в неговия астрален аспект. И той знае също, че може да изпита и възприеме този облак.

От препълнения съд на откровението, който отново и отново се поставя пред вас, ще се спрем само на един аспект. Поради много причини считаме за необходимо да осветлим

този аспект по-задълбочено. Става въпрос за растежа и изязвата на душевното тяло.

Вие знаете, че изязвата на новото душевно съзнание посредством концентрирането и активността на Меркуриевия елемент в светилището на главата същевременно предизвиква раждане на главата на новото душевно тяло. Едва с това душевно тяло вие можете да пребивавате в облака, в гностично-астралното поле. Чрез докосването на гностичните потоци, които се вдишват от сърцето и чернодробната врата, се произвежда също и много ново чисто душевно качество, което се концентрира в четвъртата мозъчна кухня.

Ако Меркуриевата сила се освободи в достатъчна степен и от своя страна подготви светилището на главата, натрупаното душевно качество може да бъде използвано като дихание на живота, като основа за новото жизнено състояние. Формира се светилището на главата на душевното тяло. То лежи концентрично в главата на диалектичното тяло и се разпростира навън като сияещ венец. Този сияещ венец е пламтящото украшение на огъня на Петдесетница. Огнената глава е обгърната от едно светещо поле, което се излъчва надолу като опашка на комета и създава впечатлението за една огнена змия, която непрекъснато се движи и сияе като слънчевата светлина. Сега вие без съмнение разбирате израза: “Син на змиите”, както и боготворенето на змиите.

В старите забулени истории на библейската книга *Числа* има част, в която се описва как пилигримите, които, тръгвайки от пустинната област, пристигнали в Обетованата земя, защото имали да изпълняват там една задача, се държали неправилно по отношение на една определена група жители на тази страна. Смисълът на тази история е следният:

Когато ученикът тръгне по Пътя за осъществяване на своята задача и при това трябва да се бори с определен вид

необходимите трудности, може да се случи така, че в този критичен момент активността на ученика да отслабне и насочеността му да се измести. Вследствие на това бива произведено фалшиво душевно качество, което блокира процеса на участие в Царството на синовете на змиите. Този процес може до такава степен да стагнира, че тялото да заболее и съответният човек да умре.

В историята (*Числа 21:6*) се казва: Затова Господ изпрати сред народа огнени змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. Останалите биват посъветвани като лечебно средство да си направят “медна змия” и ако някой бъде ухапан от фалшивата змия, трябвало да погледне нагоре към медната змия и оставал жив.

Може би разбирате този разказ. Медната змия е символ на истинския новороден принцип на душевното тяло, който се ражда от праведния живот на изпълнения с отдаденост ученик. Който носи в себе си този принцип, не може да си позволи да се върне към старото жизнено състояние. Бог ще го накаже. Затова всички трябва постоянно да поглеждат медната змия. С други думи: вие трябва в ежедневно служене добре да се насочите към Пътя, за да завършите започнатия процес.

Дано всички ние бъдем намерени за деца на змиите и да получим силата да не се отклоняваме от Единия път.

*Раждането на змийския жезъл**За размисъл*

Божественото спасение трябва да бъде оповестявано въпреки съпротивляващите се космически сили и въпреки че трябва да се борим срещу природните еони и архонти.

Основата на змийския жезъл се намира в плексус сакралис. Когато ученикът истински и изцяло е насочен към новия душевен живот, тогава от плексус соларис (слънчевия сплит) възниква един поток, насочен към светилището на сърцето. По този начин сърдечният мускул се изпълва с една особена кръв. Тази кръв се насочва нагоре и започва да циркулира през светилището на главата. По този начин главата се пречиства и става душевно осъзната, във всеки случай тогава, когато е поставена основата за това.

На тази основа може да започне процесът на промяна и да се осъществи контактът с живия Дух. Ученикът ежедневно насочва своята мисловна способност към по-висшия освобождаващ душевен живот, към Духа. Когато този начален процес протича хармонично, възниква душевен растеж и връзка с Духа.

Змийският жезъл се ражда.

Възниква връзката с живото душевно състояние.

Ученикът влиза в освобождаващото духовно-душевно жизнено поле.

Възкресението на човека-храм

От ученика се очаква с голяма вътрешна сила да осъществява в собствения си живот процеса на трансфигурация и да притежава правилното и ясно разбиране по отношение на новороденото душевно състояние.

Защо се очаква това от ученика? Защото душевното състояние формира базата за истинския човек такъв, какъвто е предвиден в Божия план. Затова ученикът трябва ясно да осъзнава Божествената наука за изцелението. Чрез пинеалния огнен пръстен трябва да възникне достатъчно отвореност и чистота за докосването на Седмория дух, както и за първоначалния човек, за скрития в микрокосмоса.

Единствената цел на човешката личност трябва да бъде постигането на духовно-душевното състояние. Личността е време-пространствено същество, от което трябва да възкръсне непреходният образ, духовно-душевният човек. Йоан е този, от който трябва да се пробуди Иисус. Ето защо аз-човекът, Йоан, е необходим за изявата на непреходния духовно-душевен човек. Едва когато човекът-Иисус е напълно осъществен, духовно-душевният човек може да се изяви. Тогава говорим за Иисус Христос.

Следователно в мистерията “човек” фактически съществуват два живота, при които единият трябва да възникне от другия.

Духовно-душевният човек е един освободен от материята човек. Духовно-душевният човек е едно етерно същество.

Материалният човек е същество, което е свързано с материята, освен ако не е трансфигурирало. Душевният човек е неприкосновен “кръст от светлина”. Материално-роденият

човек е едно отделено същество, което живее и съществува за самото себе си. За душевния човек няма разделение, защото той е в съвършеното единство.

Какво означава в този смисъл Съвършено единство?

Човек би могъл да си го представи така: Една група същества, която живее съзнателно в новата душевна природа, е обединила душа и Дух. Защото там, където е непреходната душа, там е също и Духът. Когато групата е обединила така Дух и душа и мисли, живее и работи в седем лъча, естествено се развива една могъща астрална концентрация, която приема форма, образ. Тогава една такава концентрация съвършено изразява какво е Бог, какво иска и как действа, и то в степен на възвишеност, която се съгласува с качеството на групата.

Не е лесно като материално-роден човек да живееш в тази Една универсална истина и в Едната светлина. Защото Едната истина поражда в нисшата, материалната природа един вид сянка. Може да се формулира и така: Аргументите на обикновения интелект на онези, които все още са от материалната природа, винаги са в опозиция на Едната истина на духовно-душевната природа.

Човекът може ясно да бъде разпознат като двойно същество, а именно: от една страна, природнороденият човек като инструмент, като средство, а от друга страна, душевният човек, човекът, който се поражда от взаимодействието между небесното и освободеното от природата.

Същевременно последният, душевният човек, притежава и още един трети аспект, духовният човек. Природнороденият човек никога не може да бъде еволюционно същество. Той е само подготвящият, човекът-Йоан.

На това трябва да се погледне така: когато душата се пробуди, тя предявява правото си на живот и на собствено жизнено състояние. Това означава, че тогава тя е постоянно насочена към родината си.

Има ученици, които оставят животът им да премине

покрай тях, телата им отслабват и не използват възможностите си, макар да са надарени с душевно качество и чисто разбиране. Тогава те най-малкото са изгубили един цял живот и отново стоят пред много несигурности, като например:

Първо: загуба на време;

Второ: въпросът какво ще представлява светът при едно следващо потапяне в света на материята;

Трето: в кой момент тяхното душевно качество ще събуди спомена в достатъчна степен;

Четвърто: какви неконтролируеми кармични влияния тогава отново ще издигнат пречки.

Затога ние ви казваме: уловете своите шансове и възможности, които ви се даряват днес! Използвайте ги!

Най-голямата опасност е тази, за която така настойчиво бива предупреждени в Евангелието на Матей глава 16, стих 26: *Защото каква полза за човека, ако спечели целия свят, а навреди на душата си?* Ако пробуденият душевен човек може да остане в своето чисто състояние, ако наистина остава буден и по този начин става все по-силен, тогава идва моментът, в който душата трябва да бъде освободена и спасена от кръста на природата и напълно безпрепятствено и неуязвимо да може да влиза в храма на природнороденото тяло и да излиза от него.

Обърнете внимание, че храмът на природнороденото тяло се използва, за да се пробуди душата. Мястото, където става това, е етерният двойник, жизненото тяло. Това жизнено тяло притежава същата форма, образ и органична структура, както материалното тяло. Затога нашата Духовна школа казва, че душевният човек е свързан с жизненото тяло, когато душата в жизненото тяло достигне своя пълен растеж. Това е естествено и логично.

Затога, когато е дошъл съответният момент, двете тела – материалното и етерното, трябва да се отделят едно от друго. Това сваляне от кръста е една особена и съзнателна работа. Тя изисква продължаване на съществуването на двете,

както и възкресение на двете. Тя насочва вашето внимание към шест точки в личността:

към сърцето,
към главата,
към двете ръце,
към двата крака.

Именно в тези шест точки жизненото тяло е свързано с останалите тела на личността, които обозначихме като храма на природнороденото тяло. Сърцето е седалището на Розата, главата е седалището на мисловната способност, съответно на Духа. Центровете в дланите са органите на способността за действие и двата центъра в краката – органите за придвижването.

Тази цялостна система може да се представи символично като петолъчната Витлеемска звезда, която чрез кръстния път на Христос става звездата на Голгота. Този кръстен път не е бил и не е мъченическа смърт, а едно пълно възкресение. Следователно кръстният път на Христос е възкресението на душевното жизнено тяло и същевременно великият празник на човека-храм, който достига своята цел. Защото храмът на природнороденото тяло и душевният човек живеят в един и същи микрокосмос, обгърнати са от него. Затова те са едно, но въпреки това не са едно.

За тази освобождаваща работа е ставало въпрос при предходното братство, при катарите, за това става въпрос и днес при младото гностично братство. Могъщото събитие в пещерата Витлеем в Усат-ле-бен в Южна Франция се отнасяше до отделянето, освобождението на душевния човек от човека-храм на природата. Едва от този момент нататък човекът-храм наистина може да бъде свещеник. Каквото и да прави един такъв истински свещеник, това никак вече не би могло да навреди на душевния човек. Той е свободен за всички времена!

Затова също и вие, като братя и сестри, трябва да се стремите да притежавате освободения душевен човек на жизненото тяло.